

Ursäkta, vart är Himlen?

*En predikan, hållen i Korskyrkan, Borås
Söndagen den 2 maj 2010, Micael Nilsson*

Carl McCunn älskade vildmarkslivet. Därför flyttade han 1970 från Texas till Alaska där han kom att arbeta som lastbilschaufför. Vid 35 års ålder började han att planera för en dröm. Han ville pröva på att leva 5 månader i ensamhet i ödemarken. De som kände honom den tiden kan berätta hur minutiöst han planerade minsta detalj. Han köpte in 500 filmrullar, 635 kilo proviant, två gevär, en revolver osv. Allt var planerat och dubbelcheckat. Så en vårdag i mars 1981 anlitar han en pilot som flyger honom ut till en sjö i närheten av Collen River, isolerad från allt mänskligt liv. Där slår han upp sitt tält och börjar arrangera sitt liv för fem månader framåt i denna storslagna natur, ännu helt ovetande om en enda liten försummelse i planeringen som skulle komma att kosta honom livet. Carl McCunn hade nämligen glömt bort att ordna med att någon skulle komma och hämta honom.

Han insåg sitt misstag först i augusti. Han hade alltså befunnit sig mitt ute i vildmarken från mars till augusti innan han kom till insikt om att han glömt att ordna med hemresan.

Han visste inte vad han skulle göra. Han var för långt borta för att kunna få hjälp. Att börja vandra var för sent. Men att stanna kvar skulle förstås innebära döden när den stränga vintern väl slog till. Hans enda möjlighet var att stanna och hoppas att någon skulle upptäcka att han var borta och kontakta räddningstjänsten.

Med september kom snön och dagarna blev allt kortare. Vi vet någonting om hans kamp dessa dagar genom den dagbok som senare hittades invid hans kropp. Där står några ord, som väl i sammanhanget får ses som ett understatement: - Jag borde nog ha ägnat mer tid åt att arrangera min hemresa.

I slutet av november var kraften och maten och hoppet slut. Han skriver: - Det här är verkligen ett långsamt och ångestladdat sätt att möta döden på.

Kanske att du tänker som jag: Hur är detta möjligt? Har kan någon göra ett så grovt misstag? Hur kan någon ägna så mycket kraft åt att planera alla dagar utom den sista? Hur kan någon lägga så mycket tid, kraft och pengar på varje detalj men glömma bort det viktigaste av allt?

Fast kanske, när vi tänkt en stund på Carl McCunn och hans livsöde att vi blir lite ödmjukare. För är han inte nästan en bild av hela vår kultur. - Lev för nuet, ät, drick och var glad, förverkliga dig själv och gör karriär... men hur mycket tid ägnar vi egentligen åt att fundera över livets utgång? Hur många av oss har planer för hemresan?

Vårt hemland är Himlen

Det börjar lite allvarligt det här. Och visst finns det allvar i bilden. Men bakom detta allvar finns en oerhörd upptäckt. Jag har sett fram länge mot att få dela den med dig. I mer än ett år

har vi levt i sorg. Den är på inget sätt över och kanske inte ens lättare för oss idag. För känslor kan vi bearbeta, men faktum kvarstår ju ändå. Vår Johan blev bara 22 år gammal. Vi ska aldrig mer höra hans steg i farstun hemma i Brämhult, aldrig mer sitta omkring vårt köksbord och få höra honom drömma om framtiden. Under denna tid har vi famlat i mörker och sökt efter någonting att hoppas på. Sökt – och funnit. För här är glädjen bortom allvaret. Här är hoppet bortom sorgen. Fil 3:20: ”Vårt hemland är himlen, och därifrån väntar vi också den som skall rädda oss, herren Jesus Kristus.”

Detta är upptäckten: Vi har ett hemland. Om du vill är du på väg någonstans. Det här är inte allt. Det här är i själva verket oerhört långt från allt.

Tre söndagar i rad ska vi därför ägna åt att tala om Himlen. Det verkar kanske först som ganska många söndagar. Men jag lovar: att tränga in evigheten i tre korta veckor är ingen enkel sak.

Så låt oss använda vår tid väl. Och bäst använder vi den när vi läser ur Bibeln, Kol 3:1-3: ”Om ni alltså har uppstått med Kristus, sträva då efter det som finns där uppe där Kristus sitter på Guds högsta sida. Tänk på det som finns där uppe, inte på det som finns på jorden. Ni har ju dött, och ni lever ett osynligt liv tillsammans med Kristus hos Gud.”

Låt oss arbeta en stund med den här texten. Vad säger den egentligen – och varför säger den det den säger?

Först: ”Om ni alltså har uppstått med Kristus...”

Paulus skriver inte: ”Om ni alltså ska uppstå med Kristus”. Nej, han skriver ”har”. Läs noggrant för undret uppenbaras i nyanserna. Detta är revolutionerande. Bibeln säger inte bara att den kristna människan ska uppstå, utan också att hon redan har uppstått.

Vad betyder det? Jo, det betyder att det eviga livet inte börjar när man dör, utan när man kommer till tro.

Och därför kan Jesus säga i Joh 11:25: ” ”Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör.”

Orden ”leva om han än dör” är mycket märkliga ord. Jesus menar nämligen att din kropp en dag kommer att brytas ner och dö. Men eftersom du redan har uppstått... D.v.s. när du ger ditt liv till Jesus ger han sitt liv till dig, och du blir ”född på nytt”.

Eftersom du redan har uppstått så finns redan Guds eviga liv inom dig. Det betyder att när din kropp dör så är det det enda som händer, nämligen att din kropp dör. Men du, din personlighet, din själ och din ande kommer fortfarande att leva kvar, obrutet inför Gud.

Fast förvandlad i alla goda bemärkelser.

Så när börjar alltså detta eviga liv?

Det börjar i den stund Jesus blir din Herre och Frälsare.

Låt oss nu göra det personligt. Är Jesus din Frälsare? Har du gett ditt liv till honom och tagit emot hans liv i ditt? I så fall betyder det att du redan nu lever det eviga livet. Lyssna igen: ”... ni lever ett osynligt liv tillsammans med Kristus hos Gud.” Jag skulle säga att detta är en livsförvandlande upptäckt. Jag är inte i Himlen än. Det är sant. Men Himlen är i mig.

Lyssna nu, för detta är viktigt: Himlen är för alla. Du får vara med. Det är ingen som helst tvekan om att det är vad Gud vill för dig. Men det betyder inte att alla människor kommer att finnas i Himlen en dag.

Himlen är en gåva. Men för att Himlen ska bli din verklighet en dag måste den först bli din verklighet idag. Så här förklarar Johannes, 1 Joh 5:11-13: ”Och detta är vittnesbördet: Gud har gett oss evigt liv, och det livet finns i hans son. Den som har hans son har livet. Den som inte har Guds son har inte livet. Detta skriver jag till er som tror på Guds sons namn, för att ni skall veta att ni har evigt liv.”

Så en fråga: Varför skriver Paulus detta?

Det är en lätt fråga, eftersom han har just talat om det för oss: för att vi ska veta att vi har evigt liv. Detta är alltså ingen liten oviktig fråga för det kristna livet, som möjligen rör den som sörjer eller den som snart ska dö. Nej, detta är ett perspektiv som hjälper oss med alla andra perspektiv. Detta är helt enkelt ett sätt att se på livet. Och Paulus vill att du ska veta att du har del av det eviga livet.

- Sträva efter Himlen

Alltså förstår han så här: ”Om ni alltså har uppstått med Kristus, sträva då efter det som finns där uppe där Kristus sitter på Guds högra sida.”

- Sträva efter Himlen.

Ordet översatt också: ”sök efter Himlen”.

Har du någon gång känt att det finns någonting i ditt liv som strävar efter, eller som söker efter Himlen? Säkert, för Predikarboken i GT (Pred 3:11) säger att Gud har ”lagt evigheten i människornas hjärtan...”

Faktum är att denna aning om att vi kommer att leva någonstans för evigt har format varje känd civilisation i mänsklighetens historia. Aboriginerna i Australien föreställde sig Himlen som ett avlägset land bortom horisonten i väster. De tidiga finnarna föreställde sig en ö långt bort i öster. De gamla mexikanerna och peruanerna och folket i Polynesien tänkte sig att de skulle tillbringa evigheten på solen eller månen. Faraonerna i Egypten balsamerades för ett liv efter döden och romarna trodde att de rättfärdiga skulle få äta picnic på de elyseiska fälten. Den romerske filosofen Seneca sa: - Den dag du fruktar som din sista blir din födelsedag i evigheten.

Visst finns det något i oss strävar efter evigheten.

Då tänker jag på den lilla krabat som i dagarna landar i våra buskar utanför köksfönstret. Sveriges vanligaste fågel, lövsångaren. Titta noga på honom och njut av hans sång för han har rest en lång väg för att landa i din

buske. Den nordliga arten har flugit hela vägen från södra Afrika och den sydligare från Västafrika.

Hur hittar han hem? Ingen vet. Men det finns många teorier. En gissar på en funktion i den lilla fågelns hjärna som är känslig för jordens magnetism. Andra tänker sig att det har med luktsinnet att göra. En tredje teori är att den lilla fågeln är känslig för mycket högfrekventa ljud och kan navigera med hjälp av dem. På något sätt har han i alla fall en slags inbyggd GPS inställd på hem, som kanske råkar vara i just trädet utanför ditt hus.

Jag skulle vilja påstå att du också har en sådan inre GPS som söker och strävar efter ditt hem. Det här är allt som finns, säger sekulariserad filosofi till oss. Men den lyckas inte riktigt övertyga dig. Vid en älskads grav eller inför den egna döden söker du säker ändå efter ett annat hopp.

Man vet inte vad som egentligen hände den 5 oktober 1995. Det är ett mysterium. Vid en tävling i USA släpptes 3000 brevduvor från olika platser upp i luften. Men dessa små målsökande missiler som alltid brukade finna hem flög den gången vilse. Bara 400 av dem fann hem igen. Det fanns många gissningar. Kanske att modern teknologi, mobiltelefoner och mikrovågor slog ut deras inre radar. Jag vet inte hur det var med det, men jag vet hur det är med mig. Det finns en inre strävan i våra liv mot Himlen, och djupast sett mot Gud, men

den här världen skickar ut tusentals störningssignaler. Och det är lätt att komma vilse, att börja satsa allt på sig själv, på en karriär, på pengar eller kanske nedbrytande laster. Därför påminns vi: - Sträva efter Himlen.

Tänk!

Tillbaka till Kol 3 igen: ”Tänk på det som finns där uppe, inte på det som finns på jorden. Ni har ju dött, och ni lever ett osynligt liv tillsammans med Kristus hos Gud.”

Tänk på... det grekiska ordet ”phroneō” betyder ungefär att man tränar sitt sinne, eller att vara intensivt intresserad av någonting, eller t.o.m. att rikta sin kärlek och tillgivenhet mot något.

För mig låter detta som en förälskelse, där det blir den naturligaste sak i världen att tänka på sin partner och där dessa tankar styr känslor och prioriteringar.

Så vad är det för ideal Paulus målar upp för oss? Att inte tänka på den här världen betyder förstås inte att bli världsfrånvärd eller att inte bry sig om vare sig djur, natur eller medmänniskor. I alla fall inte om det är Jesus som är vårt föredöme i detta. Nej, det handlar om att alltid orientera sig utifrån den större bilden. Att veta: Det här är inte allt. Vi är på väg någonstans. Och i den tanken finns både tröst och glädje.

Florence Chadwick

Låt mig avsluta med en illustration.

Det här är Florence Chadwick. År 1952 steg hon ner i vattnet vid Catalina Island i Stilla havet. Hon var den första kvinna som simmat över Engelska kanalen,

fram och tillbaka. Och nu ville hon anta en ännu större utmaning. Hon ville nu nämligen simma ifrån denna avlägsna ö i Stilla havet till det amerikanska fastlandet. Men dagen var dimmig och kall, och hon kunde knappt se följbåtarna. Ändå lyckades hon simma i 15 timmar, trots att hon bara kunde se några få meter framför sig. Men efter 15 timmar var hon så kall och trött att hon bad om att få bli upplockat. Hennes mor, som då befann sig en av båtarna ropade tillbaka att hon var nära land, och att hon nog kunde klara det. Men till slut gav Florence upp och drogs fysiskt och psykiskt utmattad upp i båten. Dimman låg fortfarande så tät över havet att det var först när hon kommit upp i båten hon kunde se att hon bara haft några hundra meter kvar till stranden. Vid den efterföljande presskonferensen sa hon: - Jag kunde bara se dimman. Om jag kunde ha sett stranden tror jag att jag hade klarat det.

Det är därför Paulus vill att du ska tänka på Himlen. Tiden efter Johans död har varit en vandring genom dödsuggans dal för Maria och mig. Inte sällan har det varit som om en tung, grå dimma av sorg legat tät över våra liv. Livet har blivit grått och vi har bara orkat se några få dagar framåt. Under denna tid har vi lärt oss något om vad det är att tro på Himlen. Lyssna: Himlen är fantastisk. Kalla det inte verklighetsflykt, för Himlen är en verklighet. Hur vet du det? För det har Jesus lovat mig.

Men bara för att Himlen är en verklighet blir den inte med nödvändighet ett hopp. För många, ja t.o.m. för kristna, framstår tvärtom ibland Himlen som tråkig. Som en oändlig gudstjänst där mötesledaren aldrig kan sluta upp med att säga: - Vi tar den sista sången en gång till. Därför är det faktiskt inte bara viktigt att vi tänker på Himlen utan också hur vi tänker på Himlen. Och det ska vi alltså försöka hjälpa varandra med i några gudstjänster nu i maj. Så missa inte nästa söndag.

Några ord av Jesus rör vid min nyfikenhet. Han talar om lidande och förföljelse. Han talar om vad det kostar att följa honom. Sedan talar han om vad det är värt: ”Saliga är ni när man för Människosönens skull hatar er och stöter bort er och smädar er och gör ert namn avskytt. Gläd er på den dagen och dansa av fröjd, ty er lön blir stor i himlen.” (Luk 6:22-23)

När jag läser dessa ord tycker jag mig se Jesus allvarsam. Det finns ondska i världen. Hans lärjungar kommer att möta den. Kyrkan kommer att få lära sig att lida - för Jesu skull. Sedan ser jag honom spricka upp i ett leende: "er lön blir stor i himlen."

Det finns mer att säga. Fast hur? Jesus talar till enkla människor som växt upp i den här världen. De känner inget annat. Inga andra världar. Inget helt och fullkomligt. Bara denna trasiga värld. Fragment av det som en gång var. Men Jesus vet. Han har sett mer. Han känner till en tillvaro full av glädje.

Men hur ska lärjungarna kunna förstå? Hur ska han kunna förmedla det han vet till dem som vet så lite? Det får räcka med några ord: - Mina älskade vänner... vänta tills vi kommer hem! Er lön... er lön blir... stor.

En bön

”Gud, du har sagt att den som tar emot din son tar emot ditt liv, därför tar jag nu emot min din son, Jesus Kristus, som min Herre och Frälsare. Jag tror på honom i mitt hjärta och bekänner honom med min mun.

Gud, jag tar emot ditt liv. Hjälp mig nu att leva det. Att leva det här och att leva det för alltid.

Fader, jag tackar dig för hoppet. Men störningssignalerna är många, och jag glömmer så lätt. Låt därför den Helige Ande vara min hjälpare som varje dag påminner mig om allt som du har sagt.

”Rannsaka mig, Gud, och känn mina tankar, pröva mig och känn min oro, se om min väg för bort från dig, och led mig på den eviga vägen.” (Ps 139:23-24)

Så, hjälp mig Gud att hitta tröst i min sorg och hopp bortom min förgänglighet. Låt dimman lätta och hjälp mig att se din Himmel för min inre syn, så att jag förblir vid gott mod och kan leva för dig idag och varje annan dag, fram till dess vi möts ansikte mot ansikte i ditt rike. Amen”